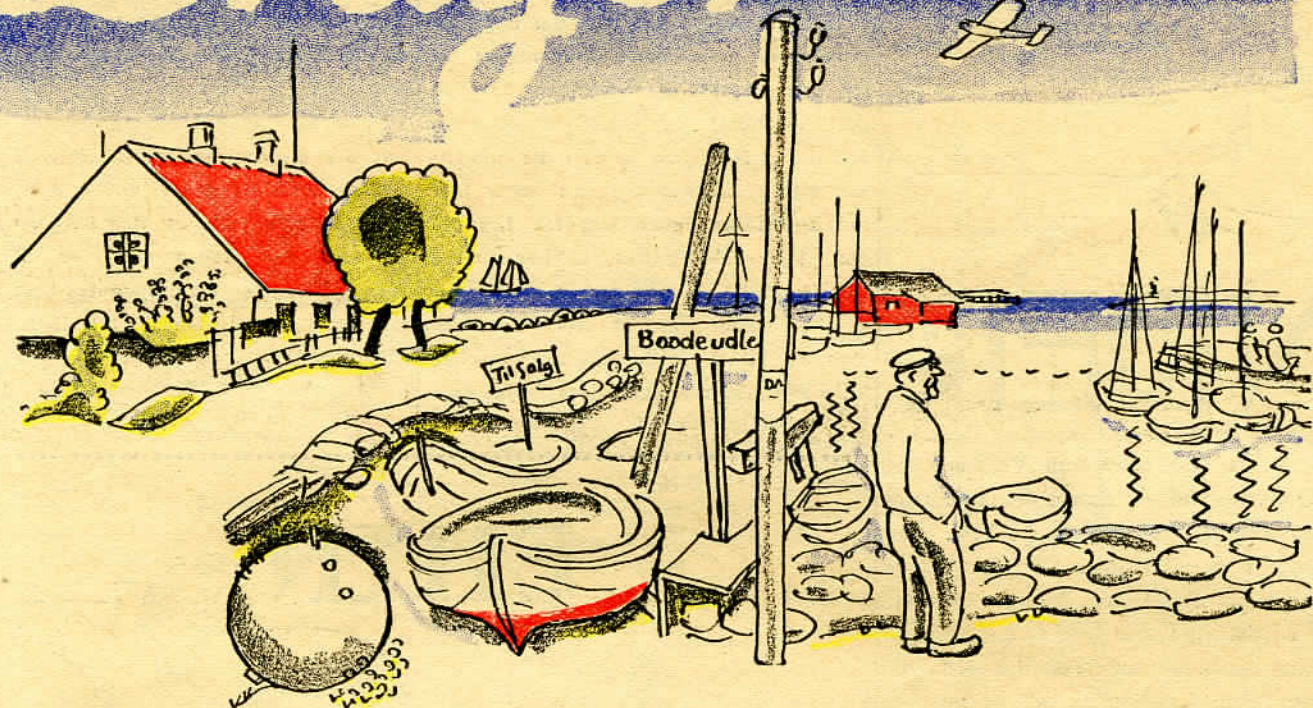

Dragør

Her er Dragørs Hjerte, Havnen med den storlaaede Molepromenade, der fører forbi Tolderens Eventyrrige. Det lille Hus længere ude tilhører Kanoklubben „Pilen“. I Forgrunden en Minebøsse og Havnens populære Centrum, Baadeudlejer Lorentsen.

I Anledning af Dragørs 500 Aars Jubilæum paa Søndag sender Kay Banner os følgende Badebrev, illustreret af Axel Nygaard:

EFTER 500 Aars Forløb er Dragør ved at blive opdaget! Byens Befolkning er i vore Dage mere interesseret i at fiske Landligere end Sild. Man ser det i Havnen, hvor der ligger en halv Snes Skuder, mens der i Aarene omkring 1800 var ti Gange saa mange. Og de utallige smaa Skilte „Sommerlejlighed til Leje“, der fra Fastelavn dukker op i Vinduerne, bekræfter det med Sort paa Hvidt.

Den Tid er en Saga blot, hvor Pionererne fra København blev betragtet med nysgerrige men mistroiske Blikke fra nationalklædte Amagermødre, der forsvandt bag en skærmende Tjørnehæk, mens de besynderlige „Fremede“ passerede Enemærkerne, for atter at dukke op paa Udkikken, saasomt Faren var paa Afstand. Nu

er Københavnerne velkomne herude, men derfra og til at blive fortrolig med Befolkningen er et Spring. Den gamle Dragør-Redaktør Chr. Nicolaisen siger spøgefuldt, at det kræver en Menneskealder at blive regnet for „en af vore egne“.

Omkring Amager-Ekspressen

Fabrikant Cornelius Knudsen har boet femten Somre og Vintre i „Blaa Hane“. Det var hans Hustru, der i sin Tid ordnede Købet af Huset, og som en ny og ukendt Mand paa de Egne tog han med Amagerbanen for at se Nyerhvervelsen. I Toget sad der to Indfødte over for ham og læste Avis. „Har du set,“ sagde den ene, „at Cornelius Knudsen har købt „Blaa Hane“?“ „Hvad har han givet for den?“ spurgte den anden. „14,000,“ lød Svaret. Og Sidemanden supplerede: „Saa har han sgu glemt sine Briller.“

Den lille Bane havde i sin Tid én an-

den Klasses Vogn, og den blev kun benyttet, hvis Martin Dyrbye — Drik, Frue, Dyrbyes Kaffe — var med. Naar Dyrbye, som Regel præcis Kl. 9 Form., forlod sin Villa, gav Gæssene paa Vestgrønningen, der kendte den høje Hat og de lyse Handsker, sig til at skræppe af fuld Hals. Signalet blev hørt af Stationsforstander Kure, der øjeblikkelig satte alle Hjul i Bevægelse for at faa rullet den anden Klasses paa Plads.

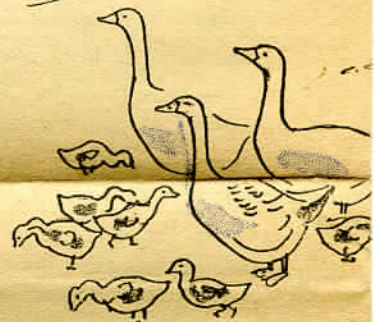
Grosserer Dyrbye er knyttet til Dragør ved mere end Villa „Solglimt“. Han er gift med en Datter af Byens „Is-konge“, Konditor Buch, Opfinderen af de berømte „Dragør Guf“ og „Dragør Klemmer“. Det er Sager, værd at læske sig paa, naar man en solhed Dag har siddet paa Knudensbro og spejdet efter Sæler som i sin Tid Knud Valloe, efter hvem den lille maleriske Landtunge har Navn. Dengang kunde det betale sig at spejde, han skød Sælerne og fik 3 Kr. for hver Hale. Det var noget andet end de selle ti Øre, man i vore Dage har givet for Rotternes bageste Prydelse.

Det hænder, at Turister udtrykker Skuffelse over, saa faa Gæs de ser. Det skyldes, at Dyrene i Foraaret sejles til Saltholm, hvor de bliver sat paa Græs for Sommeren. Saa kendt er de gamle Gæs med Turen, at de, naar Tiden nærmer sig, hvor de skal returneres, bliver utaalmodige og svømmer hjem med Børneflokkene, som de en tidlig Morgentime præsenterer paa Strandkanten, stolt og støjende.

Fra Knudensbro, forbi Skansen, der stammer fra Hansetiden, og Badehotellet, der er lidt mere moderne, fører Strandlinjen ind til Havnepladsen.

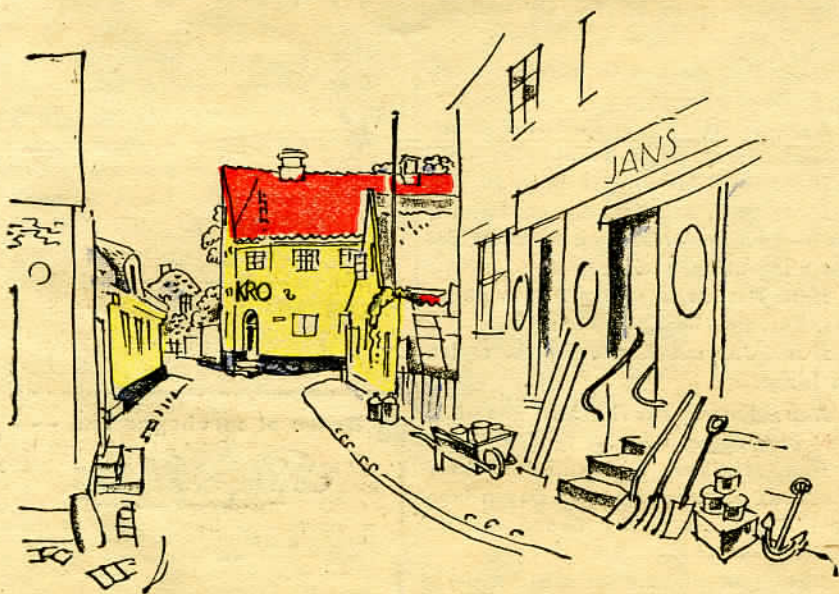
Havnen er Dragørs Hjerte.

I Reklamepjecer betegnes den som Danmarks smukkeste, og det mærkværdige er, at det næppe er nogen Overdrivelse. Den er som en Skønhedsdronning, lige smuk at skue fra alle Sider. Dejlig

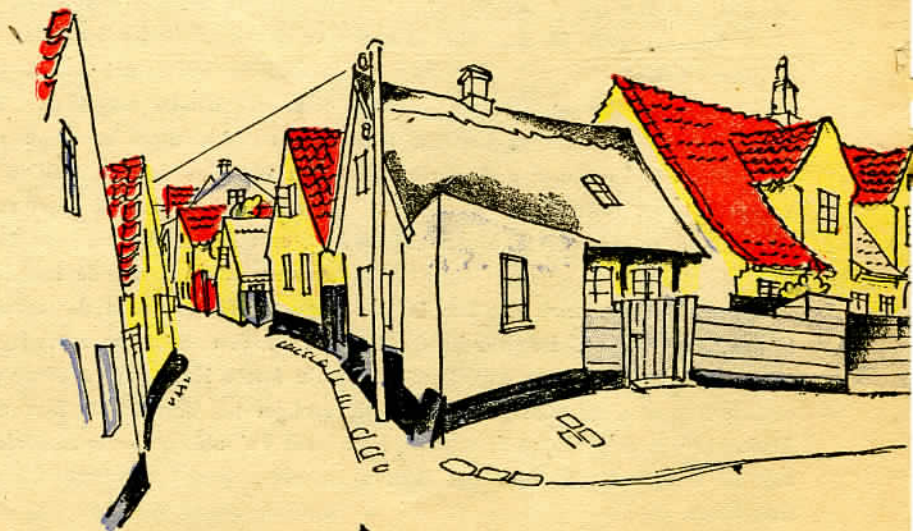

Denne smukke, gamle Bygning, der ligger Stationsvej, var engang Posthus. I Forretningsfører Hermann, der samler garden i Kampen for Dragørs V.

fra Molen, og vidunderlig naar man om Eftermiddagen kommer fra Hovedstaden ad „Kongevejen“ og pludselig ser den ligge for sig, stille og fredfyldt i det svingende Sollys og med en blaaende Horizont, hvorfra Pupillerne fanger Limhamns Røg og Malmøs Spir og Næsefløjene Østersøens salte Brise. Herlig er den i

Paa Hjørnet af Strandgade og Strandlinjen bor Købmand Jans, der efter moderne Principper sætter sine Varer ud paa Fortovet. Længere oppe i Gaden ser man den nuværende Kro.

Dragørs gamle Gader viser en Række morsomme og det bedste Værn mod nysgerrig

Formiddagens stærke Sol og charmerende i Aftenstunden, naar Nordre Røse tænder sin evigroede Lampe og Strandhotellet sine elektriske Guirlander, der fra Sundet faar det til at ligne et Fepalads. Misundelige over al denne fastliggende Dejlighed glider de illuminerede Skuder forbi, lidet anende, at de, hvad Paladset angaar, har været ude for Fata Morgana. Naa, Strandhotellet er godt nok, og Restauratør Jensen en flot Mand, der lader Musiken klinge frit ud over den foran liggende Plads. Her samles man efter Aftenturen, hilser og pludrer, promenerer eller sidder paa „Pindene“, Havnens Bolværk, hvor Baadeudlejer *Lorentsen* — med Trykket paa første Stavelse — er det solide Centrum.

Paa den anden Del af Havnepladsen ligger Fru Schwartz' dannebrogspyntede Bod, hvor Jokum køber fristende Ispin-

Den sydlige Del af Havnepladsen med Lodstaarnet, det gamle Raadhus og en liden Nødtørftsbygning, der knejser frit og frejdigt i de skønne Omgivelser, uden Frygt for nogensinde at blive underjordisk.

Havnens store Dage — men ikke de hyggeligste — er Idrætsfolkernes Fester. Saa er Pladsen forvandlet til en larmende Dyrehavsbakke, og i Bassinet, hvor de lynsnare Kanoer sætter stærktfarvet Kulør paa Tilværelsen, viser man alle mulige Kunster, tiljublet af Folket.

Nordstrand paa Svend Gønges Grund

Da Dragør var knap halvt saa gammel som nu, var det *Svend Hansen Gønge*, der havde Privilegium paa Kroen, beliggende paa Strandhotellets nuværende Grund. Svend Gønge var en smart Mand, og han har sikkert forstaaet at beværte det største Rykind, uden at tørstige Sjæle fik Anledning til at klage i *Dragør-Posten*. Han fik den gamle Toldbod paa Nabogrunden — altsaa hvor „Blaa Hane“ nu ligger — foræret til Nedrivning, hvorfor han inviterede *Frederik III* paa Aalesuppe. Med Forundring iagttog Kongen, at Gæssene var tøjet paa Taget af det gamle Hus, og Kromanden forklarede, at han ikke havde andre Støder at sætte dem paa

Græs. Da slog Tredje Frederik flot ud med Haanden og skænkede ham tre Tønder Land fra Stedet og nordpaa.

Strækningen, hvoraf den kongelige Gave blev givet, hed dengang Løkken. Nu er den Begyndelsen til den skønne Nordstrand, hvor i Krigens Tid en Række Villaer skød op. En Strandsti — saa yndig, som den næsten kun forekommer i Drømme — afskærer hele Vejen Villaejeren Eneretten til Søen, og naar „Dragørs Fremme“, der har ofret saa flot med Bænke sydpaa, ogsaa faar plantet et Par Stykker her, vil Strækningen være lige saa demokratisk som smuk.

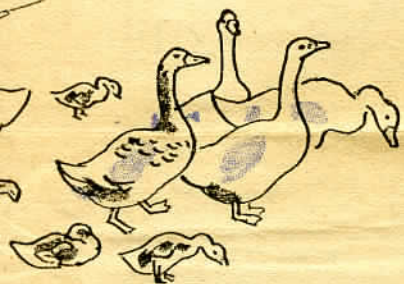
Her bor en Række kendte Københavnerne. Frisør *Kehlet* har et smukt gammelt Hus, der ligger fornemt bag den velfriserede Have, som han fugter med Lavendelvand, saa den kan hævde Stillingen, naar Tangen — en sjælden Gang — forsøger sig med en mindre populær Brise. Lidt længere fremme truer Villa „Pynten“s Pavillon med at forcere Stien. Herlighederne her ejes af Bygmester *Charles Hansen*, efter hvem den bagved liggende Vej er opkaldt. I „Hollænderhuset“s Veranda sidder Skotøjshandler *Max Larsen* og glæder sig over Lyden af Fodtøjets Knasen i det stærkt slidende Grus. Senere følger det gamle Fyrtaarn, der nu er en fiks Sommerbo-

lig, Kaptajn *Engelhardt*s store Bjælkehuse og *Friis-Skottes* lille Sommerresidens. *Friis-Skotte*, der naturligvis ikke vil eje noget saa overklasseagtigt som en Gongong, men alligevel gerne vil have Familien samlet til Taffel, har i Haven placeret en veritabel Bomklokke, hvis rullende Toner høres over hele Nordstranden. Et Kaldesignal, en Trafikminister værdigt.

Fortsetter man ad Stien, kan man gaa til København paa smaa to Timer, omtrent hele Vejen langs Vandet. Det er Dragørs Styrke: man er saa nær ved Hovedstaden og dog saa langt fra den. Det er det, der er opdaget af Landligerne — og af Søndagsgæsterne, som i umaadelige Sværme drager herud, naar Bølgerne lokker med forfriskende Kølighed.

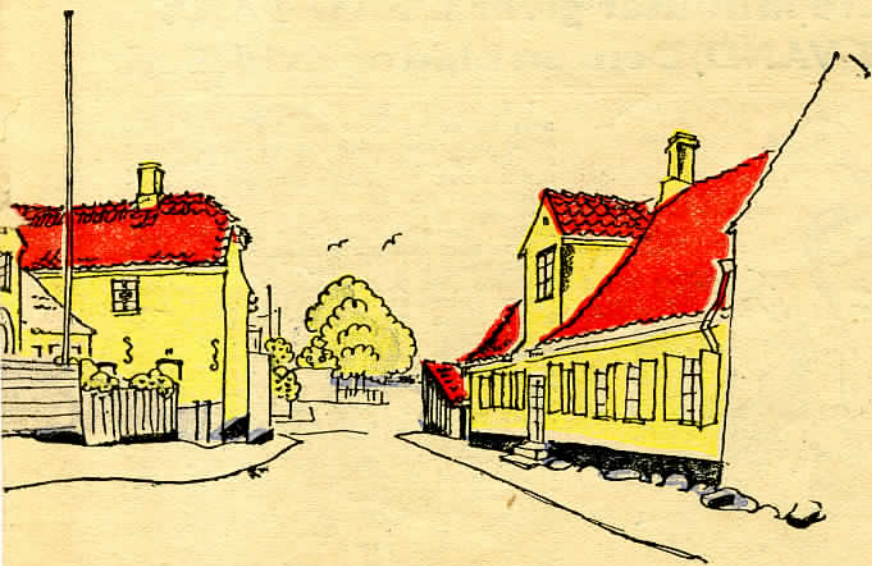
Søndagsgæsterne ignorerer Badeanstalten. De trækker ud i *Sylten*, Strandbredden, der ligger Syd for Byen, hvor der er det dejligste Sand og Vand og nok af det. *Sylten* har sit Navn fra gamle Dage, da der i udstrakt Grad blev blegget Tøj paa de bagved liggende Enge, mens Sandet var for fugtigt til dette Brug. For Resten passer Navnet ogsaa paa det moderne Badeliv, der her rører sig mere frit og utvungent end noget andet Sted i Danmark.

Kay Banner.

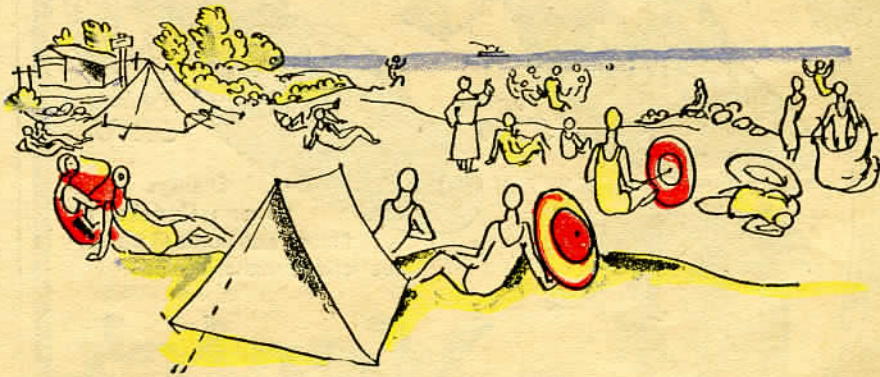

Her saa idyllisk paa Hjørnet af Kirkevej du hedder den „Højrup“, og beboes af en med Fabrikant *Wieder* danner Fronten. I Forgrunden de Dragør Gæs.

de til Lisbeth. Og her udfør staar Byens gamle Raadhus. Dets 250aarige Mure skal snart danne Rammen om Dragør-Museets Samlinger, der midlertidigt opbevares i en Bygning i Ronneallé, hvor Dr. *Dich* og Kaptajn *Taarnby* skiftes til at holde Vagt — som om de er bange for, at nogen skal forville sig derind.

Her ligger de gamle Huse, rigelig skjærmte af Plankeværker. Her er Trafik dog de toppede Brosten.

Her begynder „Sylten“. Tilvenstre Knudensbro, hvor man gamle Dage skød Sæler. Nu er der ingen Sæler, men der „skydes“ stadig lidt i Strandkanten.